

דַּרְשַׁתִּי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת נצבים, תשפ"ה

החשיבות של הרגעים האחרונים של אלול

אנחנו נמצאים ברגעים האחרונים שלפני ראש השנה, לפני יום הדין. נשאר לנו עוד קצת 'אלול'. איזה דבר גדול! כמה אפשר להרוויח לפעמים ברגעים את כל תשפ"ה.

לכן בן אדם לא יגיד לעצמו: "תשמע, אלול הזה בקושי התחזקתי, בכלל לא זיתי. מה אתה חושב שהקצת הזה שנשאר יעשה משהו? האם זה יכול להשפיע?" גם רגע אחד זה הרבה זמן. לפעמים 'רגעים' משנים לבן אדם את כל החיים שלו.

סיפור התינוק שניצל

סיפרה איזו אמא אחת: "שתיים בלילה, אני שומעת את הבן שלי בגיל שנתיים מחרחר. רצתי למיטה, אני רואה אותו נחנק. ניסיתי לדפוק לו בגב, בבטן, כולו נהיה כחול. הרמתי אותו ורצתי לרופא.

שתיים בלילה אני רצה לרופא, דופקת לו בדלת, דופקת, דופקת. הרופא פותח את הדלת: 'מה, מה יש? מה זה הדפיקות האלו?' האמא מסבירה לו: 'התינוק שלי נחנק תנסה להציל אותו'. הרופא בודק, ואמר לה: 'אני ממש מצטער, באת מאוחר'.

היא אומרת לו: 'דוקטור, אי אפשר לנסות לעשות עוד פעם החיאה, תנסה שתי דקות'. הרופא הזה ניסה עוד החיאה. וואו! חזר הדופק! לקחו את התינוק מהר לבית חולים, וברוך השם חזר לתחייה. התינוק הזה הוא הרב יוסף שלמה כהנמן. זה שהקים את כל ישיבת פוניבז'. לפעמים שתי דקות בחיים משנים את כל העולם. נכון, ברגע הראשון מה נראה לך? סתם תינוק. זה בגיל שנתיים, מה כבר הוא יכול לעשות? אתה צודק, באמת.

לפעמים אתה מתאמץ באיזה דבר, אתה אומר: "תשמע, אני מתאמץ בדבר הזה, אבל האם זה יכול להשפיע?" נכון, כרגע מסכים איתך, זה נראה שזה לא עושה כלום. אבל אף אחד לא יודע כמה התאמצות אחת בעבודת השם משפיעה בהמשך הדרך.

ולכן עכשיו בזמן הזה שנשאר האלו, כל אחד יראה להתחזק במה שהוא יכול. תתאמץ, תחטוף, אל תזלזל בשום מעשה קטן שאתה עושה. אל תזלזל. גם אם אצלך זה נראה לא רציני, אצל אלוקים זה מאוד מאוד גדול.

תפילת ערבית וקריאת שמע

הזכרנו את האריז"ל, שמי שמכוון בקריאת שמע למסור את נפשו על קדושת שמו יתברך, מוחלים לו על כל עוונותיו. האריז"ל ידע מה זה עוון, כי שבת אחת האריז"ל הכניס את היד שלו לזקן, והוא לא הזיז את היד שלו עד מוצאי שבת, שמא תיתלש איזו שערה.

אז האריז"ל יודע מה זה חשש ספק של עבירה, והוא אומר לך שאם אתה מכוון למסור את נפשך על קדושת שמו יתברך, מוחלים לך על כל העוונות. יקר מאוד בעיני השם!

סעודה רביעית

אין לשער מה זה העוצמה של סעודה רביעית. אשתו של הגאון מוילנא הלכה לצום שישה ימים רצוף, ממוצאי שבת עד יום שישי עד הקידוש. הגאון שאל את הילדים: "אמא אכלה סעודה רביעית?" אמרו לו: "לא". אז: "תעירו את אמא, תגידו לה שכל הצום של שישה ימים לא יכפר לה על זה שהיא לא אכלה סעודה רביעית אחת!"

מי היה מדמיין דבר כזה? בן אדם רק צם יום אחד על חשבוננו – לא כשכולם צמים, תגיד לי איך אתה מרגיש באותו זמן? כיפרת את כל העוונות! אם הוא צם שני ימים, הוא מרגיש שהוא כיפר על העוונות בין בגלגול זה ובין בגלגולים שיבואו גם כן מתוקן. אם זה שלושה

ימים – 'עין לא ראתה'. היית מאמין? שש ימים רצוף לא יכפר לך סעודה רביעית אחת? סימן שאין לנו הבנה בגודל מעלתה של סעודה רביעית אחת!

בנוסף, כותב הבן של הנועם אלימלך, רבי אליעזר מליז'נסק, ששיא הישועות שמגיעים לבן אדם וכל הבקשות שרוצה לבקש מגיעים בסעודה רביעית. למה? בגלל שאנחנו כביכול אומרים למלך: "ריבוננו של עולם, אתה יודע, באת לנו בשבת, התארכת אצלנו, לא רצינו להפריע. עכשיו שאתה הולך, תשמע, יש לנו כמה בקשות". אז המלך אומר: "באמת, אתה חשבת עליי? לא ביקשת בשבת שום בקשות? אה, אם אתה חושב עליי, עכשיו אתה מבקש? כל מה שתבקש תקבל!" לכן כותב הבן של הנועם אלימלך: זה הזכות הגדולה שהישועות מתקבלות בסעודה רביעית.

יש עניין לאכול לחם חם, מי שיש לו טוסטר, תכין טוסט. גם תרוויח לחם חם, גם בשנייה אתה יכול לאכול את זה, וקיימת סעודה רביעית! זה דבר גדול מאוד.

היום האחרון של השנה

ערב ראש השנה זה היום האחרון של השנה. זה יום שמסוגל לשפץ את כל השנה כולה – 'יום אחד בשנה חשוב שנה'. לכן מה שאתה יכול להתחזק, תתחזק!

ובפרט בלימוד תורה, שהזמן יהיה מנוצל. תאיר פנים לאשתך בבית. אל תחפש אנשים בחוץ – לאשתך בבית תאיר פנים! גדול מאוד! להורים – תתקשר להורים, תברך אותם לשנה טובה.

ושאדם ישקיע ביום הזה מאוד מאוד בתפילות, בלימוד תורה, ובבין אדם לחברו. ייתן את הלב. זה לא ימים שאתה יכול להעביר אותם. זה ימים שחייב להתאמץ. ואתה מסיים את השנה, בהרגשה של תודה להשם שהשנה הסתיימה טוב, בעלייה. ובזה אתה יכול להרים את כל השנה כולה.

אמרו לפני מלכויות

ימי ראש השנה הם גבוהים מאוד, הזדמנות ליצור קשר וחיבור עם בורא עולם.

"אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם", תגיד לי, מה אני אמור לעשות? עזוב אותך עכשיו מה אני צריך להגיד. אבל איך אני מוריד את זה לשטח המעשים?

את השאלה הזאת שואל רב' אהרון קוטלר. אומר רב אהרון קוטלר: במלכויות יש שני חלקים:

חלק ראשון: תדע – הכל ממנו יתברך. יש מלך, יש מנהיג לעולם! אל תגיד: "ההוא עשה, פלוני עשה" – איזה שטויות אתה חיי? "תמליכוני עליכם!" במה אתה ממליך את הקב"ה? בזה שאתה אומר שהכל מושגח! אין דבר כזה שמישהו יכול לעשות לך איזה משהו. 'ההוא עשה', 'ההוא התבלבל', 'זה אמר', 'אם אני הייתי במקומו הייתי עושה ככה', 'אילו הייתי עושה ככה הפוך' – זה לא נכון! זה "אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם". יש מלך! יש מנהיג לעולם!

דבר שני: שבן אדם יקבל על עצמו עול מלכות שמיים. שייכנס להתחייב בעול מלכות שמיים. אם אני מלך, אתה חייב שאתה תהיה עבד. מלך בלי עבד זה לא מלך.

בן אדם צריך באמת להרגיש שאני חייב לתת את עצמי לקדוש ברוך הוא. וזה ההכנעה שלנו, איזו הכנעה יש?

כל בן אדם יש לו רצונות, אין בן אדם שאין לו איזה רצון שעומד לו מול עבודת השם שלו. כל אחד רוצה להתחזק, אבל יש מחסום מסוים. עכשיו בימים האלו, תתחזק לתת את האני' שלך לקדוש

השנה הזאת זכינו לחתן שתי ילדים, זכינו להרביץ תורה בישראל, כל המשפחה בריאה. מה זה, בחינם? בגלל שקיימנו את מה שהשולחן ערוך אמר, בלי להתבלבל!

אנשים חיים בכל מיני דמיונות ופחדים. "מה זה אומר?" זה לא אומר כלום! זה לא אומר כלום! זה אומר שאם תעמוד בניסיון, אתה תהיה הבן אדם המוצלח ביותר שיש!

סיפור הבן איש חי

אותו סיפור מסופר על הבן איש חי. זה סיפור שאי אפשר לאכול אותו.

הבן איש חי היה לו כל חג מלבוש בפני עצמו. כל מלבוש היה לפי הסודות. זה לא כמו שאנחנו חושבים – אתה הלך לאקסוס, קונה חליפה, חוזר. זה לא ככה. הכל, התפירות, זה לפי הספירות, עניינים, המצנפת שהיה לבן איש חי, הייתה שלוש עשרה מטר אורך, והכל מסודר לפי הסודות.

הבן איש חי התלבש לכבוד ראש השנה, הוא עבר ברחוב, הייתה שם איזו אישה אחת, 'צדיקה מאוד', שטפה את הרצפה, גרפה את כל המים לתוך איזה דלי, פתחה את החלון ושפכה את המים. בדיוק עבר שם הבן איש חי. כל המים, כל הבוץ שמה נשפך עליו!

הבן איש חי – דבר ראשון: ברח מהמקום, שלא תתבייש האישה הזאת. זה מדרגה אחת.

הבן איש חי אמר: "אני כל כך מודה לאלוקים ששלח לי כפרת עוונות לפני כניסת החג של ראש השנה!"

עכשיו אני רוצה שתיכנס לתמונה. כנס, אתה עכשיו בתוך התמונה הזאת. תלבש בגדים חדשים – לא של שנה שעברה, חדשים! ו'היא', השכנה היא – אתה מכיר את השכנה, לא משנה, כל אחד מכיר את השכנה היא, זרקה מים כאלו מהחלון, ומשמיים אתה עברת, ועל הכובע החדש, על הבגדים החדשים, עם הכלור, מה אין לך ביוב?

איזה תיקון זה, איזה תיקון גדול! תגיד, היית מודה להשם? איזה מודה, חוזר תשעה באב. "פה שלחו לך כפרת עוונות לפני ראש השנה!" לא להתבלבל! אנשים מתבלבלים. לא קרה כלום!

סיפור הרב בן ציון

הרב בן ציון אבא שאלו צבע את הבית שלו לכבוד פסח. כשהגיע לאמה על אמה, אז הרבנית אמרה לצבע: "צבע את זה". אמר לה הצבעי: "רבנית, זה של האמה על אמה". "מה זה האמה על אמה? תראה איזה יפה, צבעת הכל, רק את זה לא תצבעי". הצבעי הלך לרב בן ציון ואמר לו: "אשתך אומרת לי לצבוע". הרב בן ציון אמר לאשתו: "זה האמה על אמה" היא אמרה "אבל זה לא יפה". אמר הרב בן ציון: "צבע, צבע!"

הצבעי סייד הכל. עבר מאז כמעט שלושה חודשים. הרב בן ציון אומר לאשתו: "את יודעת, עכשיו אני אצא ברחוב, אנשים ישאלו אותי כל מיני שאלות על תשעה באב. בואי נלמד את ההלכות".

מה נלמד? הלכות זכר לחורבן. התחילו ללמוד שמשאירים בבית אמה על אמה. אמרה לו אשתו: "אבל לנו אין אמה על אמה". "למה?" אמר: "נכון, אז בוא נעשה!"

עלו שניהם על הסולם, גרדו אמה על אמה. אני לא יודע מה כל אחד מאיתנו היה עושה, אבל הרב בן ציון ידע את ההלכה, ידע גם את כל החומרות, ידע גם את כל הסוגיות שאנחנו מכירים, אבל הוא ידע שהשלוש בבית עולה על הכל!

אתה צודק מאה אחוזים, מה שתגיד זה נכון, אבל יש מדרגות אחרות. זה לא מה שאתה חושב, נכון, מסכים איתך מיליון אחוזים. אבל יש משהו אחר!

לכן בן אדם יתחזק בזה מאוד, בפרט בימים האלו. ובפרט שזה נקרא מלכות שמיים. אני מקבל את מה שאלוקים אמר, כי הוא המלך, הוא המנהיג. זה אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם".

ברוך הוא – מה שהוא אמר – אני מקיים. מה שהוא אמר – אני מבצע. נכון, יש קשיים, אני אשתדל כמה שאני יכול לבצע את זה, שזה יצא הכי טוב שיכול להיות.

בזה בן אדם מראה את המלכות של השם. אבל אם רק תגיד "מלכויות, מלכויות", ואתה נשאר באותו בן אדם, ואתה בכלל לא מרגיש שיש בכלל מנהיג לעולם, וה'אני' שלך ממשיך להיות האני שלך – אז איזה מלכויות אתה אומרת? וכאשר תבין זאת שיש מלך – אתה תרגיש שבאמת הכל מסודר.

סיפור רבי יהודה פתיה

מסופר על הרב יהודה פתיה, אני אוהב את הסיפור הזה! הסיפור הזה סיפרתי אותו נראה לי השבוע הזה עשרים פעמים נראה לי.

רב יהודה פתיה – היה אותה שנה, היה ראש השנה, היה חם מאוד בבגדד. אמרו: "איפה נאכל?" "נאכל בגג. בגג אולי יהיה קצת אוויר". אז הם עלו לגג, אשתו העלתה את השולחן לגג, והביאה גם עשית של שמן קצת שיהיה אור קצת בגג, וזהו.

רבי יהודה פתיה – תחשבו שהוא חזר אחרי התפילה עם כל הכוונות של האריז"ל, כל העניינים, זו תפילה של ראש השנה! עלו לגג, היה חם, הרב פתיה הוריד את החליפה, כשהוא הוריד את החליפה, נתן מכה לעשית של השמן, פאק! הכל התפוצץ, נפל. נכבה הנר בראש השנה!

מה זה אומר? לא רוצה להגיד מה זה אומר... תלוי למי אתה הולך. טוב, אשתו עלתה עם המגש עם כל האוכל, הכל זכוכיות – לא היה חד פעמי, פספסה מדרגה אחת, "ואני והנער להשתטח", השתטחה על הרצפה. ובנוסף הגיעו כמה חתולות והשתתפו בחגיגה, לקחו כמה דגים וברחו.

רבי יהודה אמר: "שטן, שטן! אתה רוצה שאני אכעס? אני לא כועס! אני אומר לך – לא כועס!"

אומר רבי יהודה פתיה: "השנה הכי מוצלחת בחיים שלי שהיה לי זה היה השנה הזאת".

איזה דבר גדול! מה אתה יכול להרוויח? בן אדם, אל תתבלבל. אדם מגיע לשולחן, ואל תשאל.. אשתו שמה לו זנב של קרפיון, במקום שנהיה לראש ולא לזנב, שמו לו זנב. מה זה אומר? זה אומר שהשנה הזאת תהיה הכי מוצלחת שיהיה לך!

אבל אם בן אדם חי בסרט... "מה זה אומר? אה, לא רוצה להגיד. אתה מכיר את השכן שנפטר? אתה מביין? תעשה עקוב אחרי. במקום לשים תפוח בדבש, שם תפוח במלח. "וואי וואי!" ואנשים נכנסים...

סיפור חכם שלום

סיפור חכם שלום: פעם אחת אחרי התפילה באתי הביתה, פתאום איזה משב של רוח – נכבו כל הנרות של החג עכשיו זה לא כמו רבי יהודה פתיה שיש חושך, יש חשמל, אבל נכבו כל הנרות.

אשתו אומרת לו: "הרב, בראש השנה נכבו כל הנרות, מה זה אומר?" אמר לה הרב: "השולחן ערוך אומר שאם נכבו הנרות מדליקים אותם. אם השולחן ערוך כתב דבר כזה, סימן שהשולחן ערוך ידע שאולי יכבו הנרות. אז מדליקים בחזרה!" הדליקו את הנרות.

טוב, אחרי שגמרו אמרו את כל הלשם ייחוד של הקידוש, כל הכוונות של הבן איש חי, כל הפסוקים, הרב שלום כהן בא להרים את הכוס של הקידוש לפי כל העניינים, לפי כל הכוונות. וטק! החליק לו הכוס של הקידוש, נפל, נשפך כל היין!

אומרת לו אשתו: "מה זה? מה זה אומר"

אמר לה הרב: "השולחן ערוך כותב שאם נשפך היין – ממלאים בחזרה" הרב מילא את הכוס ועשה קידוש.

קרה עוד איזו תקלה, והרב שלום כהן אמר: "לא קרה כלום!"

שנה לאחר מכן, הוא מזג את הכוס של הקידוש, ואז הוא אמר לאשתו: "השנה שעברה, ראית? עכשיו אני רוצה להגיד לך מה עבר.

עושה עכשיו? אמרתי לעצמי: האם אני אסע בכל אופן, וחד פעמי אתפלל באוטובוס? או לא? המנהלת מאוד תכעס עליי שאני לא אגיע. מה אני אספר למנהלת עכשיו? מה אני אגיד לה? הסתבכת לגמרי!

לא הייתה ברירה. אמרתי לעצמי: קבלה זה קבלה! אני עד הסוף! התקשרתי למנהלת, אמרתי למנהלת: 'יש לי אונס גמור, לא יכולה להגיע. אני חייבת לאחר שעה אחת, אני אבוא בתשע'.

באמת, אחרי שהילדים הלכו לתלמוד תורה, התפללתי. אבל לפני שאני מתפללת, אני עושה את הטלפון שקט, אני רוצה להתפלל עם השם. אני מסיימת את התפילה, מתארגנת, באה לצאת. אני רואה על הצג בפלאפון – חמישים שיחות שלא נענו!

אני אומרת לעצמי: 'איך יכול להיות? מה? מה קרה? חמישים שיחות?' אמה שלי התקשרה. חזרתי אליה, היא אומרת לי: 'את חיה? את חיה?' 'כן, חיה, אני בבית'. 'בבית? איזה נס! מה קרה?' היא אומרת לי: 'פיגוע! עכשיו היה פיגוע מאוד קשה! ניצלת! הצלה גמורה!'

בין אם אני הייתי שמה ולא היה קורה כלום, עצם זה – זה אסון! התקשר אליי הבחור הזה, גיזבר, אומר שהיה איזה בחור בישיבה שלו שכבר מהפיגוע עד היום הוא לא יצא מהחדר בכלל! הוא מפחד לצאת מהחדר. לא מהבית – מהחדר הוא מפחד לצאת!

קבלה שבן אדם מקבל על עצמו ללכת עם השם באש ובמים – מתי הישועות נמצאות? מתי שפתאום אתה נפגש עם הקבלה. תגיד: 'אני אעשה או לא אעשה?' שם, ברגעים האלו, בן אדם לפעמים קונה את כל ההצלחה שלו!

סיפור הגידול שנעלם

יש רגעים שבן אדם מקבל על עצמו קבלה, ומצליח להתחזק בזה מאוד מאוד.

סיפר איזה יהודי אחד שהשם ירחם, חול המועד פסח, קיבל כזה כאבי בטן חזקים מאוד. לקח כמה כדורים של אקמול, התחיל לחלוף הכאבים. אבל אחרי יומיים חזרו הכאבים מאוד מאוד.

הלך לרופא. הרופא אמר לו שהוא רואה שיש לו דלקת בכליות. נתן לו כדורים. בנוסף, גם לעשות אולטרסאונד של הכליות. הוא הלך לעשות את האולטרסאונד, מגלים שיש לו גידול חמישה סנטימטר בכליות!

וואי וואי! אמרו לו הרופאים: "זה מאוד מסוכן! ולא יודעים מה ההשלכות של זה. וצריכים לעשות CT. התשובות יגיעו רק בעוד שבועיים".

"התפללתי להשם, אני שבועיים לא מחזיק מעמד בשבועיים! לא מחזיק מעמד! התפללתי להשם שהתשובות יגיעו יותר מוקדם, שנראה מה עושים.

בינתיים עמדתי בתפילה, עמדתי באיזה מקום, פרצתי בבכי! בכיתי מאוד! אמרתי: 'ריבונו של עולם, אני שומע מרבנים שאתה אוהב קבלות. גם אני רוצה לקבל על עצמי קבלות! אני מקבל על עצמי שלוש קבלות. ריבונו של עולם, מהיום אתה תראה שאני מישהו אחר! אני כבר לא אותו בן אדם, אני מישהו אחר לגמרי בשלושה דברים האלו:

אחד – התפילה שלי מתחילה במודה אני, מסתיימת בהשם אחד ושמו אחד. אין דילוגים, אין קיצורי דרך, אין כלום. תפילה שלמה!

קבלה שנייה – בשעה הראשונה בכלל, שאני מגיע, אני לומד רצוף בתענית דיבור.

קבלה שלישית – זה בשבילנו – אני מקבל על עצמי להתחיל לכבד את אשתי כמו שצריך!"

איך אתה משווה? אני קראתי, אמרתי: "מה אתה משווה בין הדברים פה?" אבל זה הקבלות.

סיפור הרב עובדיה – קביעות בתורה

הרב עובדיה, כשקיבל את פרס ישראל על ספרות תורנית, הוא גם היה רב ראשי לישראל. הזמינו הרבה אנשים, היה שם נשיא המדינה, ראש הממשלה הגיע, כולם הגיעו לכבוד הרב עובדיה.

אמרו לו שהכנס בשעה שבע. אמר להם הרב עובדיה: "אני בשבע לא מגיע". "למה אתה לא מגיע?" אמר: "בשבע יש לי שיעור תורה, אני לא מגיע". "אז מתי תגיע?" "בשמונה". "בסדר, שמונה, שמונה".

אלו שארגנו את הכנס ידעו – אם נגיד לנשיא המדינה ולראש הממשלה שזה נדחה בעוד שעה, הם לא יבואו. אז בינתיים הביאו איזו תזמורת, לא יודע איזה מישהו שייסחב עד שמונה.

בשמונה הגיע הרב עובדיה, שמו אותו בשולחן הכבוד. אחר כך נשיא המדינה שאל את הרב עובדיה: "תגיד לי, כמה משתתפים יש בשיעור תורה שלך? כל המדינה פה התעכבה על השיעור תורה שלך".

אמר לו הרב עובדיה: "שישה אנשים".

"שישה אנשים? תגיד, אתה נורמלי? בגלל שישה אנשים כל המדינה פה עכשיו מחכה?"

הרב עובדיה אמר לו ככה: "שישה אנשים שלומדים באופן קבוע מגינים על כל המדינה!" יש אנשים שלומדים, איך אומרים, אתה יכול לעשות כנס, יבואו מאה אלף אנשים, אבל זה חד פעמי. הרב עובדיה פוסק לך הלכה: אם אתה קבוע בעבודה – זה מדרגות אחרות לגמרי! זה מגן על כל המדינה! אפילו רק שישה אנשים.

אותו סיפור עם הרב עובדיה המפורסם. שנסע עם הרב יצחק יוסף לבאר שבע לרשום ילדים. ומשם עברו לנתיבות לבקר את הבבא סאלי. הבבא סאלי הצטער: "למה לא הודעתם לי? הייתי שוחט כבש לכבודכם!"

טוב, אחרי כמה דקות הבבא סאלי אומר לרב עובדיה: "היה רצון גדול בשמיים עכשיו! אני אלמד אותך עכשיו כמה ייחודים ונביא את מלך המשיח!"

הרב עובדיה הסתכל בשעון, אמר לו: "אני מצטער, אני חייב ללכת, יש לי שיעור תורה".

כל הדרך שאל הרב יצחק יוסף את הרב עובדיה: "אבא, שיעור תורה? מה שיעור תורה? המשיח?"

אמר לו הרב עובדיה: "שיעור תורה קבוע עולה על הכל! עולה על הכל!"

כשיש לבן אדם קביעות, זה לא עוד לימוד תורה אחר, זה משהו של ביטול האישיות שלו. כי כל בן אדם אני יכול לבוא יום אחד כן, יום אחד לא, יומיים כן, יומיים לא. אבל הקבוע – זה בן אדם שמתמסר. מסירות – זה מדרגות אחרות! גם שישה אנשים מגינים על כל המדינה!

הכוח של קבלות

וזה כל נושא הקבלות שבן אדם מקבל על עצמו איזה קבלה. מה אתה אומר לעצמך? "אבל תשמע, זה לא רציני". אתה צודק, זה לא רציני. אבל אם זה קבוע, זה אחרת לגמרי!

יש הבדל בין קבלה ענקית שהיא חד פעמית, לבין קבלה קטנה אבל קבועה. הקבועה הזאת מגינה על הבן אדם, שולחת לו ישועות שאי אפשר לתאר אותם!

סיפור הפיגוע בצומת רמות

לפני שבועיים היה את הפיגוע בצומת רמות. סיפרה איזו מורה: "אני כל בוקר נוסעת באוטובוס הזה. אבל אני בראש השנה קיבלתי על עצמי להתחזק בכבוד התפילה. ואני קיבלתי על עצמי להתפלל בבית, לא באוטובוס. עד היום הייתי מתפללת באוטובוס.

בדרך כלל אני קמה מוקדם לפני הילדים, מתפללת בבית, ואחר כך מעירה את הילדים ושולחת אותם, ואז אני נוסעת לבית ספר.

אותו יום, בורא עולם עשה אותי עייפה. התעוררתי מאוחר. מה אני

שבוע, שבועיים לחיות, ונגמרו החיים בעולם הזה, וגם בעולם הבא." תגידי, היית מיואש או לא? בטח! מה זה מיואש? גמור! היית נפרד מאשתך? בטח נפרד!

אם היה מגיע מישהו יותר גדול – האריז"ל, היה מגיע האריז"ל – בכלל המצב גמור! גמור המצב! כי האריז"ל ראה הכל.

היה דבר כזה. איפה זה היה? ישעיהו מגיע לחזקיהו. מה אומר לו? "תכתוב! קיבלתי נבואה מאלוקים. לא 'אני' אומר לך את זה – אלוקים אומר את זה! 'צו לבייתך', כתוב צוואה. נגמר החיים! נגמר, זהו! למה? כי הוא ימות גם בעולם הזה, גם בעולם הבא!"

אומר לו חזקיהו: "יש פה דלת? תעשה טובה, תצא! כלה נבואתך וצא! צא, צא! לא רוצה לשמוע אותך!" "למה לא?" "כי אני יכול להתפלל!"

תגידי לי, כמה חזקיהו התפלל? עשר פעמים? עשרים פעמים? שלושים? מאתיים פעמים? כמה הוא התפלל? פעם אחת התפלל! אבל הפעם הזאת הייתה מקירות ליבו. אבל הפעם האחת הזאת – זה היה חמש עשרה שנים של חיים!

מתפילה אחת שבן אדם מתפלל כשיש עליו גזירה – שאלוקים גזר עליו שאין תקנה – תפילה אחת מעומק הלב משנה את הלב ואת הנינוק מקצה לקצה! חמש עשרה שנים של הרבצת תורה, שלא היה תינוק ותינוקת שלא ידעו כל דיני טומאה וטהרה! איזה עוצמה של תפילה אחת!

ובפרט עכשיו בימים האלו, בעשרת ימי תשובה, שהשם קרוב אלינו, ידו פשוטה, הוא מושיט לך יד: "אני רוצה בקרבך! רק תעשה משהו!" תפילה אחת יכולה לשנות את כל המציאות שלך!

תפילה אחת – שבן אדם לא יתייאש לעולם! גם אם אמרו לו בשם השם – שידע שתפילה אחת מעומק הלב זה עוצמה שלא ניתן לתאר!

יזכה אותנו השם שנזכה שהשנה הזאת שעומדת להסתיים תסתיים בעזרת השם בחיזוק גדול, בעלייה גדולה, שנזכה לעשות נחת רוח לבורא עולם בימים האלו. שנזכה אנחנו יחד עם כל בית ישראל, לשנה טובה ומבורכת, לשנים טובות, לישועות גדולות, לברכות מרובות.

שנזכה לסייעתא דשמיא שתלווה אותנו כל החיים. שנזכה שכל תפילותינו יתקבלו כולם לרצון. שנזכה לראות את כל בנינו ובנותינו כולם עובדי השם אמיתיים. שנזכה בעזרת השם השנה הזאת שנה של שמחות בבית, של חתונות, של בר מצוות, של לידות, של ישועות גדולות. שנזכה בעזרת השם למשיח ברחמים מתוך תשובה אמיתית. אמן ואמן!

"אחרי יומיים מתקשרים אליי שהתוצאות הגיעו, קיבלתי את הבדיקות, הלכתי לפרופסור, הוא בודק, מסתכל, אומר לי: 'אין לך כלום!' 'אין לי כלום?' 'אין חמישה סנטימטר, איפה נעלמו? אין לך כלום!'"

התקשרתי לרב גריינמן, סיפרתי לו את הסיפור. אומר לי הרב גריינמן: "ייתכן שהפרופסור טעה. אני אשלח אותך למקום אחר, לפרופסור אחר. שלח אותי לעוד פרופסור אחר. הוא בודק, מסתכל, אומר: 'אין לך כלום'. הוא אמר לי: 'תעשה אולי עוד פעם בדיקות אולטרסאונד בכליות. אולי הראשונה טענה. תבדוק עוד פעם'. הוא הפנה אותי לאיזה מקום שאני אכנס לעשות עוד פעם אולטרסאונד כליות. נכנסתי, עשיתי אולטרסאונד של כליות. אומר לי הבן אדם: 'אתה נקי לגמרי!'"

קבלה שבן אדם מקבל על עצמו – זה לא אותו בן אדם, זה מישהו אחר לגמרי!

זמן תקיעת שופר

שיא הקבלות שבן אדם אמור לקבל אותן, כותב הפלא יועץ – כדאי לראות את זה בפנים – בשם הרש"ש, שזה בזמן תקיעת שופר. בזמן תקיעת שופר זה כזה עת רצון גדול עד מאוד!

היה איזה אחד פה, יש פה איזה בחורצ"ק אחד גר פה באזור. הוא בא אליי לפני שלוש ארבע שנים. ואמר לי: "הרב, אני צריך לעשות ניתוח ראש. מה עושים?"

אמרתי לו: "תקבל על עצמך שתי קבלות. קבלה אחת – לקרוא קריאת שמע שעל המיטה. וקבלה אחת – לכבד את ברכת אשר יצר. מה זה לכבד? או תגידי בישיבה, או תגידי בעמידה. לא בהליכה. לא משנה או בזה או בזה. העיקר – תכבד את הברכה! תכבד!"

מאז עברו כמה, שלוש ארבע שנים. לא ניתוח ראש ולא שום דבר! הכל עבר!

קבלה שבן אדם מקבל על עצמו באמת – זו קבלה שמשנה את הלב אדם מקצה לקצה!

הדבר שבן אדם צריך מאוד מאוד להשתדל, לפעמים שבן אדם מקבל על עצמו קבלה שלא מתאימה לו. כאילו אתה יודע, הוא מקבל קבלה אבל הלב מת. יכול להיות.

באמת, בעשרת ימי תשובה הלב ייפתח לך, ובזמן שנפתח לך הלב, בזמן הזה, תשתדל מאוד מאוד, לחזק את הקבלה שקיבלת. בדרך כלל כשהלב פתוח, הקבלה נשארת לאורך ימים.

כוחה של תפילה אחת

אני לא יודע אם מישהו היה עומד בכזה ניסיון:

אם רב חיים קניבסקי היה מגיע לאיזה אחד מאיתנו פה, והיה אומר לו: "אני מצטער להגיד לך, אין... זהו, נגמרו לך החיים. יש לך עוד

סיפר איזה בחור: "התלוויתי למשגיח של ישיבת חברון, רבי צבי הירש פאלי זצ"ל, (יש ספר על תולדות חייו, שנקרא 'רבי הירש'). התלוויתי אליו בסעודה בערב שבת. בדרך שאנחנו הולכים, אמר לי המשגיח: 'אתה יודע, היום זו השבת האחרונה של השנה. השבת הזאת זו השבת האחרונה של השנה. אתה יודע מה אפשר לזכות? אני למדתי אצל רבנו לופיאן, ושבוע שלם הוא דיבר על השבת הזאת, מה בן אדם יכול לזכות בשבת האחרונה של השנה!'"

ככה הוא דיבר, וכל הדרך המשגיח מספר לי מה זה שבת אחרונה, איזה עניינים. הוא אמר שבישיבת 'קלם' כל הקבלות שהיו, כולן היו סביב שבת. סביב שבת זה היה שיא הקבלות.

אומר אותו בחור: "חשבתי בליבי, אני חייב לראות איך המשגיח מתנהג בשבת האחרונה, שגם אני אלמד איך באמת להתנהג."

הוא מספר: "אנחנו נכנסים הביתה. איך שהמשגיח נכנס הביתה, הוא אמר 'גוט שבס!', באיזו הארת פנים, איזו הארת פנים. איך הוא פירגן על שולחן שבת, איך הוא פירגן על היופי, על השכל, על החוכמה, על הכישרונות שיש בשולחן שבת. אחר כך כשהתחיל לאכול, על כל סלט הוא אמר מילה טובה, איך הוא פירגן על כל דבר, על כל דבר ממש."

"בסוף גם היה ברכת המזון, ממש כמו שצריך. ברכת המזון הייתה ממש לחזור בתשובה. ואחרי שהוא גמר לאכול, הוא עוד פעם חזר ואמר: 'וואי, תודה לך הרבנית על האוכל, על הטעם'. אז הבנתי מה עושים בשבת האחרונה של השנה. אז קלטתי מה צריכים לעשות בשבת האחרונה של השנה, שצריכים כל כך להאיר פנים."

[מתוך שיעור מספר 6, נצבים וילך תשפ"ג]